

„Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho. Ať nesejdou ti z očí, stráž je v hloubi srdce. Dají život těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu.“

Žalm 1, 1.2.

Únor 2021

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 6.2. – Když si někdo hraje na Boha
- 13.2. – Záchrana před Asyřany
- 20.2. – Potěšte můj lid
- 27.2. – Hospodinův služebník

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
6.2.	František Tomanec	Jiří Kloda
13.2.	Anna Petrovičová	Hynek Dona
20.2.	Bohumil Mroček	Marek Wagner
27.2.	Květa Tyšerová	Petr Kimler

Po dobu omezení se setkáváme každou sobotu online.

Blahopřání k narozeninám

- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola

ADRA Klub zdraví informuje

Čtvrtek 11. února 2021 v 17.00 hodin – „Svět muže a ženy – Moje bolest a strach“, on-line beseda Tomáše Hasmandy v rámci *Národního týdne manželství*. Aktuální odkaz na besedu na stránkách a facebooku Města.

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10 063
• misie	1 063
• 13 sobota	13 063
• stavební fond	44 063
• sociální fond	20 063
• ADRA	222 063

Národní týden manželství

Je tady únor a s ním národní týden manželství. Pamatujete se na ten loňský?

Nedávno jsem uklízela a našla jsem loňské přednášky týdne manželství: *Manželství v síti*.

Dovoluji si připomenout pár myšlenek z těchto přednášek.

Abram a Sára v Egyptě. Síť potrhaná strachem, lží a sobectvím.

Poselství příběhu je velmi prosté. Jestli chceme, aby křehká vlákénka našich manželství vydržela, nebojme se, nelžeme si a nikdy nevyměňme štěstí toho druhého za vlastní potěšení. A buďme opatrní, protože naše chyby se mohou opakovat i v další generaci.

Houpavá rodina - obraz houpací sítě.

Rozhodující vliv na kvalitu a trvanlivost manželství a rodiny má touha a chtění udržet rodinou pospolitost a soudržnost. Musejí chtít oba manželé a v početnější rodině všichni. Jenom pak může být manželství

více relaxací než utrpením. Jako se houpací síť natažená mezi stromy může zdát jen vratkou, nestabilní náhradou pevné postele, nemálo lidí už ocenilo její přednost v situacích, kdy na zemi postavené lůžko nenabízelo bezpečné spočinutí. Stejně tak je to i s manželstvím – nenechme si proto namluvit, že už je nemoderní, nefunkční a dávno překonanou institucí, která nemá co nabídnout. Je to totiž spíše dar, ke kterému se jen potřebujeme naučit správně přistupovat.

Lapené manželství – Samson.

Hovořme spolu o tom, co nabourává naši ochranou síť v manželství. Může to být nezájem jednoho o druhého, množství práce a povinností, neochota být pro partnera pravdivým (čitelným).

Modlitba jako ochranná síť v manželství.

Moc modlících se manželů není určena k tomu, abychom získali kontrolu jeden nad druhým, nedělejme si plané naděje. Ve skutečnosti je to naopak: musíme se vzdát všech mocenských nároků, které v sobě máme. Přiznejme si to upřímně – kdo z nás neměl nikdy pocit, že to ten druhý zrovna nezvládá? Kdyby mu ona neřekla, tak není schopný ani vzít kapesník do kapsy, a kdyby on jí neporadil, tak ona nikdy nedojede do cíle.

Když žena muži nedůvěřuje, že věci zvládne, je to pro muže těžká rána. V každém muži dřímá srdce rytíře, který chce vybojovat vítěznou bitvu pro svoji krásku. A pokud muž pochybuje o své ženě, rozbíjí v ní touhu být pro něj tou nejlepší a nejkrásnější královnou jeho srdce. Zkusme si představit, jaký pokoj nás naplní, jestliže se vzdáme odpovědnosti za druhého a necháme to v modlitbě na nebeském Otci.

Manželství v síti ať je chráněné, ne lapené.

Manželství v síti ať je propojující, ne odpojující.

Manželství v síti ať je pevné a pružné, ale ne volné.

Květa Tyšerová

Národní týden manželství 2021 (modlitební týden Křesťanského domova CASD)

proběhne v termínu **8. -14. únor 2021**, a s ním příležitost k usebrání se a zamyšlení nad našimi vztahy.

Přípravný tým NTM tentokrát přichází se zajímavou tematikou: **“O manželství a dětech.”** Měli bychom se zamýšlet nad tím, jaký vliv mají na naše partnerské vztahy v různých etapách dospívání naše děti, čím nás spojují, čím rozdělují, čím nás obohatili naši rodiče a čím nám naopak zkomplikovali život...

K dané tématice jsem si dovilil připravit publikaci se sedmi biblickými kázáními. Řada biblických textů se totiž vážně zabývá problematikou vztahů v manželstvích a rodinách a ukazuje, jakým způsobem je zvládat. Pro mne jako teologa a vztahového poradce byly velkou inspirací. **Zmíněná publikace** bude čtrnáct dní předem v tištěné podobě **zdarma k dispozici ve sborových traktátech**. Ve stejnou dobu ji v elektronické podobě objevíte **na stránkách Česko – Slovenské únie CASD**. (www.adventorion.cz/ke-stazeni/zobrazit/812) Připravená kázání budete moci shlédnout i na **webových stránkách televize Hope Tv**. O vztazích s rodiči a sourozenci budou i **příběhy pro děti**, které jsem s kameramanem Hope TV Edou Miškejem natočil v autentickém prostředí svého rodného Slezska.

V rámci NTM se na You Tube kanále budeme moci v **úterý a ve čtvrtek večer od 20.00 hodin** setkat s renomovanými odborníky z oblasti vztahů. **Psycholog Pavel Raus** pohovoří o radostech a strastech **vztahů mezi rodiči a dětmi** a **psycholog Jeroným Klimeš** se s námi bude zamýšlet nad **fenomémem rozvodů v covidové době**. Pořady budou interaktivní a najdete je na You tube. Adresu před začátkem zmíněného týdne zveřejníme na stránkách církve.

Moc bych si přál, aby *Národní týden manželství* přispěl ke stmelení našich rodin, a prosím Boha, aby nám navzdory složité covidové době pomohl při hledání způsobů, jak biblickou naději pro manžele a rodiny komunikovat i s lidmi mimo církve. V dnešní době, kdy žijeme on-line, k tomu může někdy stačit možnost sdílení informací na Fb.

Radek Jonczy, Unijní koordinátor KD (ASR)

**Zdravé město Valašské Meziříčí
ve spolupráci s ADRA Klubem zdraví
vás zve na klubový večer**

Svět muže a ženy - Moje bolest a strach

**On-line beseda Tomáše Hasmandy
v rámci Národního týdne manželství**

11.února 2021 v 17.00 hodin

**Aktuální odkazy na besedu naleznete na webových
stránkách a Facebooku města.**

Více také na www.tydenmanzelstvi.cz.

Jak dnes žije...

Alena Balcarová

Mám tolik krásných vzpomínek na údobí života ve Valašském Meziříčí. Ty, kteří si mne pamatují, srdečně zdravím a přeji jim jen vše dobré v OCHRANĚ NEBESKÉHO OTCE.

Já bydlím v Praze na Luzinách, kde mam blízko do přírody, kterou mám stále ráda. Patřím do nejmenšího sborečku v Praze. Cítím se v něm dobře a teple. Mám dvě moc hodné děti. K nim patří i jejich manželé, takže mám čtyři hodné děti. Jsem už babička šesti vnoučat, prababička osmi vnoučat a deváté se klube na svět.

Tak mám kolem sebe plno lásky a Bohu za to velmi děkuji.

Dnes budu končit slovy jednoho moudra: "VÍRA NÁS UČÍ ŽÍT, ŽIVOT NÁS UČÍ VĚŘIT"!

Srdečný pozdrav posílá teta, vlastně sestra v Pánu Ježíši

Alena Balcarová, leden 2021

Střípky vašich vzpomínek

Moje první setkání s rodinou Balcarovou

Nejprve tak trošku představím rodinu, ve které jsem žila. Byly mi 3 roky, když se maminka se mnou, s tatškou Štěpánem a s mojí sestrou přestěhovala z Kateřinic do Valašského Meziříčí. Po rozvodu mamka napsala dopis své mamince – Janě Haindlové – do Znojma, jestli by se do Meziříčí nechtěla přestěhovat a pomoci s námi – dětmi, aby mohla pracovat na nádraží na směny. A tak se k nám babička nastěhovala. Když ještě bydlela ve Znojmě, maminka i její bratr strýc Ruda i babička chodili do sboru k adventistům. Babička pak přestala chodit do sboru, a když se k nám nastěhovala, nikdo nechodil nikam. Pak se maminka v mých 10ti letech vdala znovu za ing. Jana Kuběnu z Hošťálkové.

No a jak už to obvykle bývá, když člověk přestane chodit do sboru a spoléhat se na Boha, začne mít pochybnosti. A tak to bylo i s naší babičkou.

Bylo to jednou v neděli. Babička vzala mě a Evu. Šli jsme – nejprve do evangelického kostela, ale tam se babičce nelíbilo. Pak do katolického, také měla výhrady. Takhle celé nedělní odpoledne jsme

chodili a až k večeru, už se stmívalo, šla babička po chodníku a mířila si to k rodině Balcarové. (Dodnes nevím, kdy a jakým způsobem se babička s nimi seznámila a dokonce věděla, kde bydlí.) Na chodníku se

zastavila a najednou povídá: „ Holky, já nikam už nejdu, už jsem unavená a bolí mne nohy.“ Zajímavé bylo, že to byla právě Eva, ne já, kdo se ozval: „ Tak když tam babičko, nepůjdeš ty, půjdu k nim sama!“ To babičku přesvědčilo a tak jsme k nim přišli. Překvapilo nás velice milé přivítání tetou Balcarovou. Měli zrovna modlitební týden a v obýváku bylo víc lidí, nevím přesně kolik, asi 8, 10 i s domácími. Od tety Balcarové jsme obě dostaly velké jablko a omalovánky. Atmosféra tam byla velice přátelská, jak dospěláci, tak i my děti jsme se tam cítili velice dobře. A to už jsme obě koukaly na dvě šikovné holky – Eva začala kamarádit se starší Alenkou – všichni jí říkali Áša a já zase o 4 roky mladší Ivankou. A od té doby jsem tady našla svoji „ druhou“, zato křesťanskou a úžasnou rodinu, azyl před mnohými těžkostmi, útočiště a v Ivance velkou kamarádku na celý život. Babička byla bratrem Balcarem pak znovu vyučovaná a pokřtěná.

Daniela Klečková

Misijní dílo v rámci našich sborů

Možná jste někteří zaregistrovali v minulém roce zvýšený příjem zpráv z mého osobního či pracovního čísla a tak se s vámi chci podělit o Boží milost a lásku, kterou jsme mohli díky vám rozdávat druhým.

Asi 2 lidé z našeho sborečku se zapojili v rámci 1 Covidové vlny, aby pomohli seniorům ve Valašském Meziříčí – roznášeli desinfekce a roušky s potřebnými informacemi, které poskytoval MěÚ Valašské Meziříčí (v rámci města Vsetín nebyla vyslána tato žádost o pomoc).

Během listopadu se mnozí z vás zapojili do možnosti poděkování a potěšení personálu a klientů Domovů pro seniory. Některé šikovné ženy napekly, ozdobily perníčky, některé připravily chutné zavařeniny dýní a červené řepy, někdo další napekl koláčky a některé maminky s dětmi nakreslily obrázky, vytvořily drobné upomínkové dárečky a někdo další Bohem obdarovaný vytvořil krásné zimní kytičky, které rozzářily oči nejen personálu, ale potěšily i nejednu babičku či dědečka.

Tyto krásné nejen vámi vytvořené dárečky (zapojili se dokonce ze sboru z Valašských Klobouk) jsme mohli společně s darem firmy Jacobs a nádhernými přáníčky od studentů Rožnovského gymnázia, v rámci Dobrovolnického centra ADRA předat v 5 organizacích – v Choryni, Valašské Bystřici, Rožnově p. R. a Valašském Meziříčí a to asi 250 zaměstnancům.

Další vaše láska se projevila, když jsme připravovali dárky pro lidi bez domova a sociálně slabé. S pomocí našeho milého kazatele a jeho drahé ženy jsme vytvořili dohromady přes 40 dárků pro tyto potřebné.

Pomoc jsme předali i do azylového domu pro maminky s dětmi, odkud vyřizují veliké poděkování.

Dárky pro lidi bez domova jsme předávali až začátkem ledna a to ve Vsetíně a ve Valašském Meziříčí. I tihle lidé byli velmi dojatí a vyřizují také poděkování. Dovezli jsme jim i nějaké šatstvo, boty a podařilo se nám nakonec předat i 7 spacáků, které mohou ochránit alespoň částečně tyto lidi v zimě. Tato pomoc je realizována ve spolupráci

s Denním centrem v Rokytnici. Tam je možné i uložit spacáky těchto lidí, aby mohly efektivně i nadále sloužit potřebným.

Dále jsme se neformálně zapojili v rámci pomoci z Potravinové banky, kdy jsme mohli využít bramborové a jablečné pomoci. Děkujeme za tuto možnost sestřičce, která ji zprostředkovala a nabízí tuto možnost se zapojit i nadále. Toho si opravdu vážíme a těšíme se na další cesty v této práci s Bohem. Poznáváme nové lidi a máme možnost tak vnímat a šířit střípky Božího království na této Zemi. Mohli jsme tak zakusit na vlastní kůži, srdce, jak je Bůh veliký a mocný, jak vše dopředu připravuje a přivádí nám mnohdy lidi do cesty. Pokud byste i vy věděli o někom potřebném, budeme rádi, když i jemu/jim budeme moci darovat pomoc.

UVědomila jsem si také, jak jsme rozličně obdarováni, že je to jako z příběhu stavby Božího chrámu, kdy Bůh obdarovával lidi různým nadáním, až mohla vzniknout úžasná a světoznámá stavba chrámu, kde se lidé chodili setkávat s mocným a svatým Bohem. Tak i náš sboreček se všemi vámi může tvořit krásný chrám, skrze který se Bůh bude moci dotýkat lidských zraněných, ztrápených a ztracených srdcí a Jeho Jméno bude oslaveno. Děkuji, že vnímáte hlas Ducha svatého a On sám vás používá.

Lidka Obadalová

4. Cesta radosti.

Jako nejvhodnější slova k uvedení této části se mi jeví text v epištole Fil. 4,4. „*Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se!*“

Autor knížečky si jednou všiml, jak děti z mateřské školy obdivují bílý koberec sněženek v jejich zahradě. Otevřel branku a pozval učitelku s dětmi dál. Dovolil jim, aby ty krásné květinčky obdivovaly pěkně zblízka, a dokonce aby si natrhaly kytičku. V té chvíli uviděl v očích těch malých špuntů spoustu radosti. Malé děti jsou pořád stejné. My vymýšlíme, co bychom jim ještě pořídili, aby měli radost, a zapomínáme, že největší radosti jim udělá, když si v našem nabitém programu najdeme chvíli času, abychom jim ukázali třeba tu malou sněženku.

Kolik stojí úsměv? Jakou má hodnotu? Korunu? Dvě? Stotisíc? „Úsměv nestojí nic, a přitom je velmi vzácný“. Obohacuje toho, kdo jej přijímá a neochuzuje toho, kdo jej dává. Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel, a nikdo není tak chudý, aby jej nemohl darovat. Úsměv je jako světlo v okně tváře, kterým srdce dává najevo, že je někdo doma a čeká nás. Věci mají cenu radosti, kterou mohou způsobit. To, co člověk dává s radostí, bývá také s radostí opětované.

Jaký je tedy návod na šťastný a radostný život?

- nauč se těšit z maličkostí
- každého v životě potkávají chvíle žalu i radosti; snaž se, aby smích převážil slzy
- nemysli si, že právě ty by si měl být uchráněn od těžkostí, které potkávají ostatní
- nemůžeš se líbit všem, proto se příliš netrap, když tě kritizují
- dělej to, z čeho budeš mít radost
- vyvaruj se dluhů

- nevytvářej si problémy, v tvých představách vypadají hůř, než ve skutečnosti jsou
- nepřestuj nepřátelství
- vyhýbej se těm, kteří tě činí nešťastným
- nepromarni čas tím, že se budeš zabývat svými chybami; udělej něco pro ty, kteří jsou nešťastnější, než ty
- vždy si najdi nějakou činnost; zaměstnaný člověk nemá čas být nešťastný

V Bibli bychom našli mnoho veršů, které mluví o radosti.

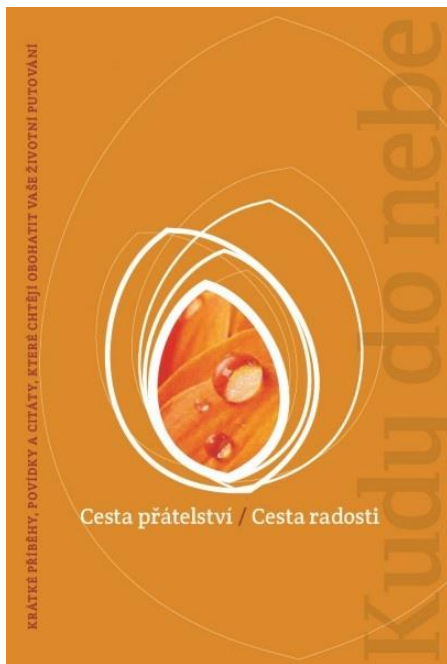
Epištola ke Gal. 5,22. uvádí radost na prvním místě ve výčtu křesťanských cností. Vydejme se proto společně na cestu radosti.

5. Cesta života.

Smyslem života není jenom někam jít. Jestliže chceme, aby náš život měl smysl, musíme mít cíl, který stojí za to, abysme kvůli němu občas museli překonat i nějakou překážku. Cesta, která nevede nikam, nemá smysl.

Neznámý autor napsal: *Bud' spokojený s tím, co máš, ale nikdy ne s tím, jaký jsi.*

Kdysi dávno dal jeden král přivést obrovský kámen a nechal ho usadit na cestu. On sám se skryl nedaleko cesty a pozoroval, co se bude odehrávat, zda někdo kámen z cesty odvalí. Bohatí kupci a dvořané kámen obešli a přitom se hlasitě divili, proč král, kterému platí vysoké daně, cestu neudrhuje. Pak šel kolem zemědělec s nákladem zeleniny. Když přišel k balvanu, zkoušel ho odvalit, až se mu to nakonec podařilo. Když si opět naložil náklad na záda, všiml si, že tam, kde stál předtím kámen, je na cestě měšec. Bylo v něm mnoho zlatých dukátů a lístek od

krále, že peníze patří tomu, kdo odstranil balvan z cesty. Sedlák pochopil, že každá překážka a problém je vlastně příležitostí, jak se zlepšit, zdokonalit a tím i obohatit.

Existuje mnoho dobrých skutků, které nás nic nestojí, jako např. dobré slovo, návštěva nemocného, pochvala za jídlo, službu nebo pomoc, zatelefonovat někomu a říct mu pár milých slov, poslat dopis nebo mail, přání k narozeninám, svátku, poděkování, dobrá rada, nepřipomínat odpuštěnou vinu, nebrat nevlídné slovo jako urážku, uznat slovem dobro bližního, humor, čestně přiznat chybu, které jsme se dopustili, těšit se na další den.

Pamatujme na Ježíšova slova zapsaná v ev. Jana 10,10b. *„Já jsem přišel, aby měly život – život v plnosti.“*

6. Cesta lásky.

Legenda mluví o příhodě, která se stala kolem roku 1900 ve Filadelfii. Před kostelem plakalo malé, otrhané a špinavé děvčátko. Nevпустиť ji dovnitř, protože prý v dětské školce není dost místa pro všechny děti. Pastor ji přesto vzal dovnitř a našel jí místo. Za dva roky zemřela. Zanechala červenou krabičku, v které bylo 57 centů a vzkaz: „Použijte tyto peníze na zvětšení kostela“. Zpráva o širokém srdci malé holčičky se od pastora rychle roznesla ke členům kongregace, k místnímu novináři, a nakonec ke všem obyvatelům města a jeho okolí. Následná sbírka přinesla bohatý užitek – dnes na tom místě stojí kostel pro 3300 lidí.

Následující slova pocházejí od matky Terezy. *Myslím, že dnešní svět je proto tak zvrácený a lidé v něm mnoho trpí, protože v našich domovech a v rodinném životě je veliký nedostatek lásky. Nemáme čas na děti, nemáme čas jeden na druhého. Nezůstává nám čas, abysme si jeden druhého užili.*

U Iz. 43,4. je napsáno: *„Jsi pro mě tolik drahocenný, jsi mi tak vzácný, tak tě miluji, že za tebe vyměním všechny lidi, za tvůj život dám celé národy.“*

Předposlední příběh je o malé dívence ze sirotčince, kterou nikdo neměl rád. Ostatní děti se jí stranily a vychovatelky ji považovaly za problémové dítě. Stěžovaly si na ni a chtěly, aby odešla pryč. I ředitelka

hledala důvody, jak by ji mohla dostat z ústavu. Jednou ji uviděla, jak se snaží propašovat z ústavu psaní, což bylo zakázáno, které ukryla ve větvích stromu u brány sirotčince, které přečnivaly za zeď. Ředitelka se vypravila zabavit usvědčující dopis. Vrhla se na obálku, roztrhla ji, vyndala psaní a přečetla jsi ho. V tu chvíli však znehybněla s pohledem upřeným na papír. Pak sklopila hlavu. Bylo tam napsáno: Komukoliv, kdo to najde: Miluji tě.

Jednoho dne přišel za náčelníkem kmene Bantu krásný, mladý a statný černoš a řekl mu: Chci se oženit s tvou

dcerou. Otec byl překvapen, protože jeho dcera nebyla vůbec hezká. Nesměle a s obavami náčelník řekl její cenu. Jednu krávu. Mladík odpověděl: Ne jednu, dám za ni 16 krav. Nevěsta, se po několika měsících změnila. Její oči zářily štěstím. V celém kmene nebylo krásnější ženy. Láska a ocenění jejího manžela ji změnilo k nepoznání. Na světě není člověk, kterého by Bůh neměl rád.

Zamyšlení o cestě lásky ukončím nejznámějším veršem Bible: **Jan 3,16.: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.“**

Inspiraci k tomuto příspěvku jsem čerpal ze šesti brožur, které vydalo nakladatelství Advent-Orion v r. 2015 pod společným názvem „**Kudy do nebe**“.

Ján Petrovič

Kazatelna na schodech

Milí, drazí sourozenci,

bylo pro mě obrovským požehnáním, že jsem se mohl zúčastnit kázání pro lidi, kteří se ocitli bez střechy nad hlavou, opuštěni na samém okraji naší společnosti a předat jim balíčky s potravinovou pomocí za náš sbor.

Víte, kde se toto setkání odehrávalo?

Kde mají tyto Boží dítky svoji kazatelnu?

Pod širým nebem, na schodech jednoho uzavřeného, neobyvatelného domu naproti Kauflandu ve Valašském Meziříčí, u kolejí. Pánu Bohu nejsou lhostejné osudy těchto lidí. Proto jim do jejich životů poslal Svého zástupce, Marka Hůště, který se o ně stará a pravidelně jim káže Boží slovo.

Bůh vzájemně propojuje lidi a tak propojil srdce Marka a Lidušky Obadalové a my jsme díky tomu mohli už druhým rokem těmto Božím dětem připravit společně jako sbor potravinové balíčky. Děkuji Pánu Bohu, že jsem vyslyšel Jeho volání a přijal od Lidušky pozvání, abych tyto balíčky předal. A tak jsem se v chladném počasí, za tmy v 17,00 ocitl pod širým nebem, v jejich kazatelně na schodech.

I když jsem se předem modlil k Pánu Bohu, ať mě posilní, vede, ochraňuje a použije, cítil jsem před tímto setkáním vnitřní neklid, nervozitu, ale zároveň jsem si uvědomoval, že konám Boží dílo, a proto Bůh je tady se mnou.

Milí drazí, víte kudy tito naši spoluobčané, naši bližní na toto setkání přicházeli?

Ne po chodníku, který byl kousek odsud, ale pokud jste odpověděli po kolejích, máte pravdu. Ano, po kolejích ze svých domovů. Když jsem toto viděl, do mého srdce šla velká láska Boží, hned si tato dítky Boží získala mé srdce. Kdybyste se do mě mohli vcítit, věděli byste, jak mi jich moc bylo líto. Skrze lásku Boží, Bůh naše srdce propojil. Už jsem necítil žádný vnitřní tlak, ale jen touhu, jak těmto lidičkám pomoci. S radostí jsme se vzájemně přivítali a hned jsem cítil z jejich srdcí jejich lásku, vděčnost, skromnost, přátelství, chtěli si hned se mnou vykládat, sdílet se.

Jak je možné, že obě strany já a oni cítili toto milé propojení, sblížení srdcí?

Znáte přece názory lidí na tyto lidi bez přístřeší nad hlavou? Jsou plné obav, předsudků, lidé se těchto lidí bez domova bojí a berou je za méněcenné. Tyto veškeré bariéry tady nebyly, já jim i oni mě chtěli předat lásku.

Ano, milí drazí, jak sami víte, je to možné jen díky Bohu, který působí na srdce lidí a mění je pomocí Své lásky k obrazu Svému. Marek, jako správný Pastýř se o své ovečky postaral. Přivezl jim v termosce teplý čaj a ve várnících velice chutnou zeleninovou polévku. Každému nalil čaj na zahřátí a dal polévku. Byl jsem udiven, že si v tomto chladné počasí sedají na ty studené betonové schody. Příjemně si mezi sebou povídali a bylo vidět, jak jsou propojeni a drží při sobě. Velký dojem to na mě udělalo. Marek nabídnul čaj i polévku pro mě, já jsem mu poděkoval, snažil jsem se mu říci, ať moji porci nechám pro ně. Oni sami říkali, ať si vezmu, že jim stačí málo, že mají zcvrknuté žaludky. Tak jsem byl Pánu Bohu nakonec vděčný i já, že jsem se čajem a polévkou mohl zahřát, posilnit.

Aby Marek mohl číst evangelium z Bible, museli mu pomocí mobilu svítit na Bibli, jinak by srze tmu nic neviděl. Byl jsem mile překvapen, s jakou pozorností a zájmem naslouchají Božímu slovu. Po přečtení Božího slova, se Marek snažil poukázat na to, jak v praxi, ve svých situacích můžou Ježíšova slova využít ve svém životě. Bylo vidět, že tato dítka Boží nepřišla jen kvůli tomu, že Marek jim přinesl manu, ale cítil jsem, že Pána Ježíše mají rádi, že se o Něho zajímají. Se zaujetím jsem naslouchal a nechal na sebe působit netradiční, ale velice vzácnou a pro mě poučnou atmosféru tohoto setkání s Pánem. Věděl jsem, že Pán promlouvá i ke mně.

Když jsem cítil, že přišla má chvíle, tak jsem jim s jejich svolení řekl můj příběh obrácení, a jak následně mi Pán pomohl vyřešit mé problémy, obavy, jak užívám svoji rodinu. Poukázal jsem na to, že klíčem k pomoci bylo, že jsem Pánu Bohu dovolil, aby mi pomohl a zdůraznil, že jsem se takto k Pánu odevzdával každý den. Cítil jsem, že Bůh chce, ať jim to řeknu.

Pak jsem jim řekl, že Bůh v mém i jejich životech postupuje stejně. Že mě Bůh přivedl do života kazatele z našeho sboru, kterého jsem před tím vůbec neznal, Pavlíka Kostečku a jim přivedl do života také svého

zástupce, Marka. Díky tomu, že jsem se Pavlíka držel jako klíště, tak Bůh mohl v mém srdci dělat změny a řešit tak moji situaci. Zdůraznil jsem jim, že stejný scénář pomoci Bůh připravil i pro ně. Že Marek pravidelně každý týden za nimi jezdí a studují Boží slovo, tak jak jsem ho já se zájmem studoval s Pavlíkem. Říkal jsem jim, že jsem jim přivezl potravinovou pomoc, kterou jsme jim jako sbor připravili.

Ptal jsem se jich, jak je to možné, že tady stojím s touto pomocí? Říkal jsem jim, že ať si uvědomí, že mě neznají a já neznám je. Že Marek mě nezná a já neznám Marka, že se dnes vidíme poprvé a seznámili jsme se před chvílí. Marek na to reagoval, že je to pravda, ale že nyní cítí, jako bychom byli kamarádi už dávno. Bylo vidět, že nad touto otázkou, jak je to možné, že tady stojím s touto pomocí, přemýšlí.

Řekl jsem jim, že je to Boží zázrak, že je to díky Pánu Bohu, který je ŽIVÝ, miluje, má je rád a chce jim pomoci vyřešit jejich současnou situaci. Proto zjednodušeně propojil Svoji láskou srdce nás všech a my jsme uslyšeli vaše volání o pomoc a uposlechli Pána Ježíše, který po nás chce, ať Vám pomůžeme. Bylo vidět, že pochopili.

Poprosil jsem je o jedno, ať se podělí o tento Boží zázrak, o zkušenosti s Pánem, co pro ně udělal v jejich životě s dalšími lidmi, kteří potřebují v životě pomoc a přivedou je k Markovi. Říkal jsem, jim, že každé toto úsilí, které udělají pro Pána Ježíše, bude několikanásobně Pánem Bohem odměněno a Pán bude mít z tohoto konání radost. Že takto Bůh o to více pomůže jim, ale i dalším.

V tento okamžik jsme již byli všichni radostí rozzářeni, naplněni Boží přítomností a vděčností.

Lidé za mnou přicházeli a říkali my o svých problémech:

Např. jeden mladík mi říkal, jak se mu teď zhroutil život, že jeho snem bylo mít rodinu, děti a že mu lékař sdělil, že už tady dlouho nebude, že má nevyléčitelnou nemoc. Nejenom, že nemá střechu nad hlavou, ale že se mu roztrhnul spacák a potřebuje nový. Říkal jsem mu, že to bude jeho další Boží zázrak v jeho životě. A než jsem to stačil doříct, Liduška žhavila telefony a psala sms - ky na 60 lidí. Díky Boží pomoci se sehnalo celkem SEDM spacáků. Haleluja.

Další dívka byla zdrcena, že jí zemřel její přítel a cítil jsem, s jakou touhou v srdci mi říká, že chce pomáhat druhým lidem. Věřím, že ji Pán k tomuto účelu použije.

Naše setkání pod širým nebem trvalo přibližně dvě hodiny. Nikomu z nás se nechtělo loučit, i když mi bylo zima, Pán se ke mně, ale všem ostatním přiznal Svoji přítomností. Naplnil naše srdce Svoji láskou, radostí a pokojem.

Proč bylo tato setkání pro mě velkým požehnání, jak jsem se zmiňoval v úvodu?

Uvědomil jsem si, jak jsem Pánu Bohu vděčný za to, jak mi ve velice krátké době pomohl ZMĚNIT můj život, jak se o mě stará a moji rodinu stará. Uvědomuji si, jak jsem nyní díky Jemu zabezpečený, jak je má rodina zabezpečená a že máme všechno. Uvědomuji si, že jen díky Pánu Bohu, přítomnosti Ducha svatého v nás, jsme schopni vidět potřeby našich bližních a slyšet jejich hlasy, které k nám volají i pomoc.

Jeho láska je všemohoucí.

Haleluja.

Zdeněk Popelka, sbor Vsetín

Písničky s příběhem

LODIČKA

Nacházíme se někde v polovině šedesátých let. Brzy poté, co spatřila světlo světa jednoduchá večerní písnička, o níž byla řeč v minulém čísle sborového časopisu, nastává údobí, kdy se v poměrně rychlém sledu rodí nové a nové výtvoř. *Lodička*, ke které se ještě dostaneme, je pravděpodobně druhým, nanejvýš třetím autorským popěvkem v pořadí. Moje o pět roků mladší sestra Marie, která pomalu dokončuje základní školní docházku, si nové melodie rychle osvojuje a zcela spontánně k nim přidává druhý hlas. Naše rodinné duo se tak pravidelně objevuje na valašských adventistických pódíích a prostá zhudebněná podobenství kupodivu prosakují i do okolních sfér. O něco později si jich všimne také vydavatel ilegálního dětského časopisu *Naše světélko*, můj bratranec Pepa Hurta, a tak na dobře utajeném místě jedné paskovské půdy, které nikdy neobjeví ani všeho schopná StB, z neregistrovaného tiskařského stroje postupně vyjede nějakých dvacet, třicet valašských mládežnických písniček. Samozřejmě i s chybami, které jsem, coby absolutní muzikální analfabet, do notového zápisu nevědomky zanesl. Co je však naopak zdobí, to jsou pěkné ilustrace od všeobecně známého výtvarníka Zdeňka Valchaře.

Píše se rok šedesát pět či šedesát šest a ve východních Čechách probíhá několikátý ročník tak zvaného Adventního Hronova. Město Aloise Jirásky hostí převážně mladé, hudby milovné adventisty z celého širokého okolí. Nerozlučný člen naší party Luděk Svrček, který se díky víře nemůže dostat na střední školu a dělá cestáře při budování silnice do Nového Jičína, nás na výše zmiňovanou akci proti naší vůli také přihlásí. Samozřejmě, jako účinkující. S Petrem Válkem bereme kytary, Bob Škrla přibaluje svoji věrnou mandolínu a spolu s ostatními valašskými mládežníky pádíme supícím parním vlakem k severozápadu. Odpolední program má dlouhodobě zaběhlý tradiční řád. Sborové písně, dueta, tria či kvarteta střídají básně a hudební díla ve stylu klasiky. Ale

jen do doby, než se střední uličkou začnou dopředu prodírat mírně vykulení adventní dorostenci z valašských hor. „Jééé, kytara!!!“, začne se pološeptem ozývat od ještě vykulenějších českých mládežníků, mezi

nimiž nechybí ani jistá Gomolová Jiřina, která se později také octne ve východomoravských končinách. S typickým elánem a za doprovodu zmíněných strunných nástrojů zazpíváme písničku *Na druhém břehu Jordánu*. Protože je v oné době tleskání ještě hříchem, ozve se po skončení jen tiché, zato velice výmluvné šumění. K našemu překvapení nejsme v Hronově ukamenováni, ale od mladých i dříve narozených pak přijímáme samé pochvalné projevy. Prý jsme prolomili do té doby nehybné bariéry a do křesťanského prostředí propašovali spontánnost a voňavou naději s nefalšovaným úsměvem. Přesně o toto jsme se, celí roztřesení, před začátkem odpoledního shromáždění společně modlili.

Asi o rok později se v poněkud rozšířené sestavě objevujeme na další mládežnické akci. Nese název *Veletržní sobota*, a jak z názvu vyplývá, koná se v Brně. Inspirováni libereckými vrstevníky, kteří v onu dobu pod taktovkou charismatického Ladislava Stejskala svými bojovnými písněmi přímo drtí poloospalou adventistickou scénu, přijíždíme do moravské metropole s podobně pojatým projektem. Začíná netradiční úvodní

písničkou, na kterou si, k mému nemalému údivu, ještě po padesáti letech vzpomene Slávek Vurst, když spolu pádíme Transsibiřskou magistrálou k Bajkalu. Zní asi takto: „*Vítáme vás, sestry, bratři – Vítáme vás, přátelé – Chceme s vámi chválit Pana - Zpívat jemu vesele – Přijeli jsem ze Vsetína – Tam, z východní Moravy – Od všech našich bratří, sester – Vyřizujem' pozdravy*“. Přestože znělka pokračuje další slokou, skoro celé shromáždění nám hned po vyzpíváním předání pozdravů začíná mávat. Nejen holýma rukama, ale i barevnými šátky a rozbalenými kapesníky.

Vraťme se však zpátky k nadpisu. *Lodičku* a jí podobné „sladáky“ postupně vytlačí propracovanější díla sofistikovanejších autorů. Nestárnou však jenom písničky, ale také jejich někdejší interpreti. Mezi nimi i Pavla Machálková, později Poslušná. Je spolužačkou mé vzpomínané sestry Marie, s níž jednou ve vlaku nechtěně přivádí k víře i jistého Pavla Hauptmana, kterému se později neříká jinak než Mlátička. Bude celkem pochopitelné, že do sboru nezačíná v první fázi chodit kvůli Pánu Bohu, jako spíš kvůli blondaté Pavlince. Protože jeho primární záměr nevychází, vymyslí jí přezdítku Černý stín. Stinné údobí jí však začne pronásledovat až v šedesáti letech jejího života. Ocitá se v nemocnici s neduhem, který jen výjimečně končí radostně. V onu dobu má svoji pravidelnou sešlost i tak zvaná Chátra. Tedy skupina někdejších mládežníků, o kterých už byla řeč. Pavla k ní svým způsobem nerozlučně patří. Kdosi dostává nápad jí do špitálu zavolat. Těžce nemocná mluví do sluchátka už jen s obtížemi. Na závěr vyslovuje skryté přání. Přeje si zazpívat *Lodičku*... Za tři týdny už se scházíme na jejím pohřbu. Za necelý rok umírá ve svém slezském bydlišti i vzpomínaný Mlátička. Na úplně stejnou chorobu jako Černý stín.

Před rokem, někdy koncem února, jsem pozván k Češkovým. A ať si prý přiberu i kytaru. Vlasta už většinou jenom leží na své posteli. Postupující rakovina s narůstajícími bolestmi víc nedovolí. Podle většiny prognóz se asi jara nedožije. Polohlasně jí brnkám pár starých písniček. Podle výrazu její tváře soudím, že jejich jednoduché poselství nekončí

někde u stropu. Před mým odchodem se Vlasta obrátí na svého syna Tomáše, který jako jeden z mála dokáže identifikovat její šeptem vyslovovaná sdělení. Ten se potom otočí ke mně a říká: „Maminčino přání je, abys jí zazpíval *Lodičku*...“

Vlasta je zatím, tedy začátkem ledna roku 2021, stále ještě mezi námi. Což, nejen já, považuji za zázrak. Dějí se však i jiné podobné zázraky. Několikrát skloňovaná sestra Marie, která je pro mne s *Lodičkou* nadosmrti spojena, právě prožívá složité údobí. Její manžel Zdeněk leží už delší čas v jedné ze specializovaných brněnských nemocnic. Převážně v umělém spánku. Podle vyjádření primáře se jedná o jejich zatím nejtěžší případ s covidem. Týden před Vánoce mu začínají vynechávat orgány, především srdce. Moje sestra si pořizuje nový černý kabát. Navzdory tomu se mnozí křesťané za nevěřícího Zdeňka modlí. Aby ještě dostal šanci poznat živého Ježíše. Poslední zpráva z nemocnice je z druhého či třetího dne nového roku: Pacientův stav se z kritického změnil na velice vážný. Je znovu při vědomí. Jde o další zázrak? Ať už vše dopadne jakkoli, troufáme si věřit, že i lodička jeho života má naději doplout k přístavu...

***Lodička života mého pluje mezi úskalím
Děsivá bouře jí zmítá, nic se však nebojím
Neb u kormidla stojí můj Vůdce a můj Pán
On vede loďku moji, na něj se spoléhám***

***Byť přišla i bouře děsná, pevně si budu stát
Zraky své vzhůru pozvednu a nebudu se bát
Neb u kormidla stojí můj Vůdce a můj Pán
On vede loďku moji, na něj se spoléhám***

***Jednou však bouře se skončí, utichne strašný jek
Z lodičky života mého uvidím spásný břeh
Neb u kormidla stojí můj Vůdce a můj Pán
On vede loďku moji, na něj se spoléhám***

Lodička

LO- DIC-KA ŽI-VO-TA MÉHO PLU-JE MEZI ÚSKA-LÍM,
DĚSI-VÁ BOUŘE JÍ ZMÍTÁ, NIC SE VŠAK NEBO-JÍM. NEB
U KORMIDLA STO-JÍ MŮJ VŮDCE A MŮJ PÁN, ON
VEDE LOŽKU MO-JI, NA NĚJ SE SPOLÉ-HAM.

2. BYŤ PŘIŠLA I BOUŘE DĚSNÁ,
PEVNĚ SI BUDU STÁT.
ZRAKY SVÉ VZHŮRU POZVEDNU
A NEBUDU SE BÁT,
NEB U KORMIDLA ...

3. JEDNOU VŠAK BOUŘE SE SKONČÍ,
UTICHNE STRAŠNÝ JEK,
Z LODIČKY ŽIVOTA MÉHO
UVIDÍM SPÁSNÝ BŘEH,
NEB U KORMIDLA ...

ČTVRTSTOLETÍ ADRY VALMEZ

miniseriál na pokračování

S BALÍČKY DO MOSTARU - podzim 1995 – část druhá

Sedmého listopadu, tedy v den, kdy Vladimír Iljič odstartoval v Rusku Velkou říjnovou, startují i pravidelné relace v rádiu Apollo. Moderátor Jindra Motýl čerpá z informací, které mu kromě víkendů každodenně donáší absolutně spolehlivý Petr Chára. Nemá to dvakrát lehké. Studio se nachází v horních patrech stejnojmenného meziříčského hotelu, kam sice jezdí výtah, ale který náš pošťák vědomě ignoruje, protože mu jednoduše nevěří. Výběh po schodech však působí jako prospěšná rozcvička, která se nepochybně pozitivně zapíše na Petrově zdraví i lадném zjevu.

Nápad s Apollem byl absolutně zásadní tah. Veřejnost se opakovaně dovídá, že balíček velikosti krabice od bot by mohl obsahovat například trvanlivé potraviny, hygienické potřeby či hračky. Ty by ale zcela určitě neměly být atrapami střelných zbraní. Kvůli stávajícím předpisům platí striktní zákaz pro alkohol, cigarety, dokonce i pro kávu. Vzápětí se hlásí první dárci. Zájem projevuje většina škol mezi Vsetínem a Rožnovem a prakticky veškeré školy vsetínské. Centrem akce se stává malá prodejna Dekora na Svěrákově ulici. Aranžérka Vlasta Vaculíková k tomuto účelu uzpůsobuje výlohu a firma Kompakt zdarma vyrábí přenosný reklamní poutač.

Nemalé starosti nám dělá představa, že vedle zajištění dárkových balíčků máme sehnat i peníze na dopravu a další režijní náležitosti. Vůbec prvním dárcem se stává paní Růžena Hosová, tehdejší vedoucí sdružení Člověk člověku, které působí při Městské knihovně. Darů sice přibývá, ale ještě čtrnáct dní před plánovaným odjezdem máme na kontě jen nepatrný zlomek potřebné částky. Na jednom modlitebním setkání svěřujeme tuto záležitost Nejvyšší podatelně. Vyšší moc asi

chtěla, abych se vzápětí nato pracovně objevil v bytě manželů Odstrčilových. Paní Zdislavě, mimochodem, současně místostarostce, při řeči lehce nastiňuji náš problém. Ta si

ho nenechává pro sebe a posílá jej dál. Během krátké doby se na účtu Adry objevuje rovných čtyřicet tisíc. Může za to její manžel, který zastává funkci personálního náměstka v respektované meziříčské firmě CS Cabot. Přidávají se další sponzoři. Termolux, Posad, Jelínek, Dekora, Gimex Zlín a další. Radost nám dělají i jednotliví dárci. Mezi první patří například katolicky laděná rodina Husákových, jejichž syn Honza patří v současné době k nejoblíbenějším přednášejícím v rámci aktivit Adraklubu zdraví. Darovat v této době rovné čtyři tisíce, určitě není zas až tak málo. Nebývalou snahu projevuje rovněž neúnavná aktivistka Žofie Kitzbergerová. V Rožnově rozjede finanční sbírku, jejímž výsledkem je nakonec úctyhodných čtyřicet tisíc českých korun. Sečteno podtrženo, do konce akce se peněžitě dary vyšplhají na 143 224 Kč! To jsme si ani ve snu nepředstavovali.

Ale zdaleka nejde jen o peníze. Pekárny Bečva slibují darovat trvanlivé pečivo, kunovická Fruta konzervy a meziříčská obchodní firma Global-Glóa několik palet vánočních kolekcí a čokoládových adventních kalendářů v hodnotě sto dvaceti tisíc korun. Mezi další dárce věčných darů se řadí ještě pár mimovalašských subjektů z Uherského Hradiště, Zlína či Jablunkova.

Centrem zájmu jsou samozřejmě dětské balíčky. Svážíme je vlastními auty takřka ze všech škol vsetínského okresu, ke kterým se nakonec přidá ještě pár podobných vzdělávacích zařízení z Frenštátu, Hranic a Zlína. Nakonec je těch škol rovných pětadesát. Nejen základní, ale i střední či učňovské. Kromě žáků a studentů dárky připravili i jednotlivci či církevní organizace, jako například vsetínský Horní sbor či meziříčská Apoštolská církev. Pestrobarevně vyzdobené krabice od zhruba dvou tisíc pěti set štědrých lidí soustředujeme v adventistické modlitebně na Hřbitovně. Boční místnost a část vstupní chodby jsou ve finále zcela

zaplněny.

Někdo prohlásí, že tak nádhernou výzdobu ještě tato budova nezažila.

Už v průběhu akce o ní

kromě Apolla informují nejrůznější media. Vedle místního Obelisku a okresních periodik například také celostátní deník Práce. Od autora článku se dovídáme překvapivou zprávou. Když o naší aktivitě informoval na tiskové konferenci, zahraniční novináři prý nevěřili, že je něco takového vůbec možné. Poněkud svérázně se však k věci staví Televize Nova. Na otázku Petra Cháry, zda by nechtěla natočit záběry ze slavnostního startu, odpoví tehdejší redaktor příznačně: „Nepřijedeme! My máme zájem pouze o negativní zprávy !!“

František publikán Tomanec

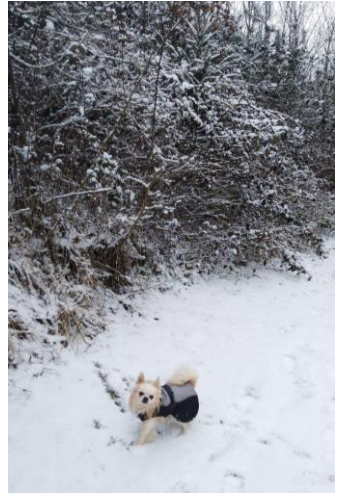
O zaseknutém vypínači

Při své pravidelné ranní procházce s Hačikem jsem si užívala poezii zasněžených zákoutí. Chodíme ještě za tmy, potkáme jen velmi málo lidí. Ideální chvíle pro rozjímání a chvály. Dojímal jsem se nad tichounce padajícími vločkami, měkce křupajícím sněhem pod nohama a roztomilými otisky tlapek mého malého kamaráda na bílém chodníku. A protože padalo docela usilovně, nasadila jsem si na hlavu kapuci své bundy. Sice kvůli huňatému kožešinovému lemu se moje zorné pole výrazně zmenšilo, ale to nevadí. Cestu znám a auta v místní části Obora jezdí jen sporadicky. Hlavně když nebudu mít mokrou hlavu.

To, co mně dojíhá, řidiče spíše rozčiluje. Uvědomila jsem si prudkost cestičky vedoucí k naší garáži. S nánosem klouzavého sněhu asi nebude jednoduché z ní vyjet. A Péťa už se chystá do práce. Bude muset odhazovat a určitě přijede pozdě. No nic, projevím trochu praktické lásky a pomůžu mu, rozhodla jsem se. Popohnala jsem Hačika směrem k domovu. Ke garáži jsem sešla velmi opatrně, protože poskládání se do půdorysu by v mém věku mohlo být už nebezpečné. Vypínačem na stěně jsem rozsvítila světlo, odemkla garáž a začala prohazovat cestu. Hačiko mně nedůvěřivě pozoroval zpoza rohu. Je to pes bojový (= bojí se úplně všeho), a koště a lopata v mých rukou podle něj nevypadly moc bezpečně. Kapuce mi při práci trochu překážela, moc jsem toho neviděla, ale naštěstí cestička není příliš dlouhá. Za chvíli jsem už slyšela přicházet svou drahou polovičku. Rozloučili jsme se, Péťa nastoupil do auta a skrze pootevřené okénko na mě zavolal: „Zavřeš to tady všechno, že jo?“ „Samozřejmě.“ odpověděla jsem a zamávala odjíždějícím koncovým světlem.

Uklidila jsem pracovní nářadí, zamkla garáž a hmátla po vypínači venkovního světla. A nic. Co se děje? Zkousím to znovu. Ale vypínač je nějaký zamáčkľý. Že bych ho rozbila? To není možné, vždyť jsem světlo rozsvěcovala bez problémů. Tak ještě jednou. Bez výsledku... Co teď? Se stále větší intenzitou do vypínače buším, chvíli na jedné straně, potom

na druhé. No nic. Budu muset použít hrubé násilí. Vzala jsem klíč od vchodu a jeho ostrými zoubky jsem se snažila tlačítko vypínače vytáhnout z rámečku ven. Nejde to. Moje cholerická nátura se začíná projevovat. Jak je to možné? Nevím si rady, a tak začínám obviňovat všechny a všechno okolo sebe. Kdyby ten Péťa neodjížděl do práce tak nakvap, mohli jsme se na to podívat spolu! Co mám teď dělat? Nechat světlo svítit celý den? V době, kdy jsou dary na sbor v podstatě nulové, to není dobrý nápad. No nic, půjdu zavřít bránu, abych k rozbitému vypínači neměla ještě navíc fotku psa, a budu přemýšlet, co dál.

Zavřela jsem bránu a odhodlaně vykročila zpět ke garáži. Musím problém se světlem vyřešit. A jak tak klesám k vratům a očima hledám trucovitý vypínač, v tu chvíli ho vidím. Veliký, z fasády výrazně vystupující a fungující vypínač umístěný půl metru nad starým, zaslepeným a nefunkčním. Nad tím, který jsem se snažila pomocí zubů klíče opravit... Kvůli své chlupaté kapuci jsem ten správný neviděla.

Mnohdy hledáme řešení svých problémů a situací. Máme pocit, že vidíme cestu, kterou se máme dát. Je tak jasná, zřetelná a podle nás v souladu s Boží vůlí. Tak proč náš Pán nevyslychá naše modlitby? Až mnohem později zjistíme, že správná byla zcela jiná. Možná to ani během našeho života nezjistíme. K tomuto poznání potřebujeme pohled „z větší dálky“, pohled z Boží perspektivy. Ale toho se nám zatím nedostává.

„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše“ (Iz 55,8-9).

Múzička - každoroční přehlídka tvorby oddílů dětské organizace Pathfinder z Čech - se letos odehrála sice jen v online verzi, ale děti si tak alespoň mohly vyzkoušet nový způsob tvorby a spojit se na

dálku s moderátorem do vysílání virtuálního studia HopeTV. Všichni účastníci projevili velkou šikovnost a schopnost improvizace 😊.

HopeTV technicky zajišťovala prosincové vyhlášení vítězů Ceny Michala Velíška. Tentokrát ovšem s nezbytnými rouškami.

Pro blížící se Národní týden manželství chystáme i doprovodný program pro děti. Kazatel Radek Jonczy se vypravil do kraje svého mládí a vy se společně se svými dětmi budete moci podívat, co všechno tam jako malý kluk zažil 😊

Kazatel Roman Hampacher slouží v domově důchodců, pastor Pavel vám přináší novoroční poselství a Petr Činčala sdílí svoje zamyšlení o lásce. A ještě mnohem více důvodů ke sdílení Krista najdete na našem stále živém Facebooku! 😊

Křesťanský vtip – Ameňák

Jaký spánek?

Uložil se Adam v ráji k spánku. A byla z něho stvořena žena. Adame, náš otče, ty chudáku! Tvůj první spánek byl zároveň tvým posledním odpočinkem!

Matthias Claudius († 1815)

